

Sygn. akt V U 1097/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Stanisław Pilarczyk

Protokolant Anna Sobańska

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2016 r. w Kaliszu

odwołania A. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 1 września 2016 r. Nr (...)

w sprawie A. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość świadczenia

Zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 1 września 2016 r., znak (...), w ten sposób, iż ustala, że wnioskodawca A. P., przy ustalaniu wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego, ma prawo aby uwzględnić mu wypłaconą premię motywacyjną za 1988 rok w wysokości 97 879 zł, a za 1989 roku – w wysokości 360 500 zł.

UZASADNIENIE

Ostateczną decyzją z dnia 1 września 2016 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., dokonał ponownego obliczenia wskaźnika kapitału początkowego dla wnioskodawcy A. P.. Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego, organ rentowy przyjął dla wnioskodawcy wynagrodzenie z 10 lat kalendarzowych, które stanowiły podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, to jest z lat 1989-1998, które okazały się najkorzystniejsze, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z tego okresu wyniósł 86,21% i okazał się bardziej korzystny niż poprzedni. Wcześniej, decyzją z dnia 5 listopada 2005 roku, ustalając dla wnioskodawcy kapitał początkowy, obliczył go na podstawie wynagrodzeń z 10 kolejnych lat kalendarzowych z lat 1980-1989, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego, obliczony z tego okresu, wyniósł – 85,78%.

Dokonując ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego i analizując wynagrodzenia wnioskodawcy za lata 1998 i 1989 organ rentowy nie uwzględnił premii motywacyjnej, wskazanej w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 26 sierpnia 2013 roku, w wysokości 98 897,00 zł za 1988 rok i kwoty 360 500,00 zł za 1989 roku, gdyż zdaniem organu rentowego od tych składników wynagrodzenia, w tych latach, nie było obowiązku odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł wnioskodawca A. P., domagając się aby przy ustalaniu wartości kapitału początkowego wziąć pod uwagę wypłaconą premię motywacyjną za 1988 i 1989 rok. Organ rentowy, w odpowiedzi na odwołanie wnioskodawcy, wniósł o jego oddalenie.

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny jest niesporny.

Wnioskodawcy, zgodnie z zaświadczeniem o zatrudnieniu z dnia 26 sierpnia 2013 roku, wypłacono w 1988 roku kwotę 97 879 zł premii motywacyjnej, w 1989 roku – kwotę 360 500 zł.

Kwestią sporną jest natomiast czy od powyższych kwot premii motywacyjnych był obowiązek opłacania składki na ubezpieczenie społeczne w tym okresie.

Zgodnie z art. 174 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 roku poz. 887 j.t. ze zmianami), zwana dalej ustawą emerytalną, podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Art. 15 ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi, że podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Przy ustalaniu, czy istnieje obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne od określonych składników wynagrodzenia i innych świadczeń ze stosunku pracy, stosuje się nadto przepisy obowiązujące w okresie, z którego wynagrodzenie jest uwzględnione w podstawie wymiaru. Powyższe koresponduje z zapisem § 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz. U. z 1989 roku, Nr 11 poz. 63 ze zm.), w myśl których do ustalenia podstawy wymiaru dla pracowników uspołecznionych zakładów pracy nie przyjmuje się tych składników wynagrodzenia w gotówce i w naturze z tytułu wykonywania pracy w ramach stosunku pracy, od których nie ma obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, a przy ustalaniu czy istnieje obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, od określonych składników wynagrodzeń, stosuje się przepisy obowiązujące w okresie, z którego wynagrodzenie jest uwzględniane w podstawie wymiaru.

Taki pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 18 października 2007 roku (III AUa 970/07), gdzie podniósł, iż „przy ustalaniu czy istnieje obowiązek opłacenia składników wynagrodzenia i innych świadczeń ze stosunku pracy, stosuje się przepisy obowiązujące w okresie, z którego wynagrodzenie jest uwzględniane w podstawie wymiaru”.

Zgodnie z § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1987 roku, w sprawie zgłaszania pracowników do ubezpieczenia społecznego oraz składek na te ubezpieczenia (Dz. U. z 1987 roku, Nr 37 poz. 211), które obowiązywało w 1988 roku i 1989 roku, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy stanowią, z uwzględnieniem § 7 i 8, wypłaty pieniężne oraz wartość świadczeń w naturze, bądź ich ekwiwalenty, zaliczone, w myśl przepisów o klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionej, do wynagrodzeń osobowych, z wyłączeniem m.in. dodatkowych świadczeń pieniężnych bądź wartości świadczeń w naturze, nie mających charakteru deputatu, przyznawanych na podstawie przepisów szczególnych (kart branżowych), np. ekwiwalentu pieniężnego z tytułu zwrotu kosztów przejazdów urlopowych, świadczeń na pomoce naukowe dla dzieci, świadczeń przyznanych z okazji uroczystych dni, jak tradycyjne „barbórkowe”, korzyści materialnych zapewnionych pracownikom w układach zbiorowych pracy lub w umowach indywidualnych, a polegających na uprawnieniu do zakupu po cenach niższych niż detaliczne niektórych artykułów

lub przedmiotów, korzystania z bezpłatnych lub częściowo odpłatnych przejazdów środkami lokomocji, z biletów teatralnych, kinowych itp. Z powyższego wynika zatem, że przy ustalaniu, czy istnieje obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne od określonych składników wynagrodzenia w spornym okresie, należy odnieść się do przepisów określających składniki funduszu płac i przepisów dokonujących klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionej.

W latach 1988-1989 obowiązywała Uchwała Nr 33 Rady Ministrów z dnia 25 marca 1983 roku, w sprawie klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionej (M. P. Nr 15 poz. 85 ze zmianami).

Zgodnie z § 2 ust. 1 tej uchwały wynagrodzenia dzieliły się na:

1. wynagrodzenia osobowe;
2. wynagrodzenia bezosobowe;
3. honoraria;
4. wynagrodzenia agencyjno-prowizyjne;
5. nagrody z zakładowego funduszu nagród;
6. wypłaty z zysku do podziału i z nadwyżki bilansowej w spółdzielniach;
7. rekompensaty pieniężne z tytułu wzrostu cen detalicznych.

W myśl § 3 cytowanej Uchwały nr 33, wynagrodzenia osobowe obejmują wynagrodzenia i inne świadczenia z tytułu pracy, wypłacane lub wydawane w naturze (odpowiednio przeliczone) pracownikom, należne z tytułu istniejącego stosunku pracy.

W latach 1988-1989 obowiązywało Zarządzenie Nr 21 Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 18 maja 1984 roku, w sprawie klasyfikacji składników wynagrodzeń (Dz. Urz. GUS z 1984 roku Nr 3 poz. 6).

Zgodnie z tym zarządzeniem do osobowego wynagrodzenia pracowników zaliczało się między innymi:

- a) symbol 15 – premie wypłacane periodycznie za osiągnięcia w wykonywaniu podstawowych zadań pracownika lub zespołu, oraz prowizje niesamodzielne;
- b) symbol 275 – nieperiodyczne premie i nagrody za spełnienie określonego zadania bądź określonego osiągnięcia, lub za całokształt pracy pracowników.

Tak więc premię motywacyjną wnioskodawcy, za lata 1988-1989, można określić jako premie w celu osiągnięcia określonego zadania i ten składnik wynagrodzenia wchodził w skład wynagrodzenia osobowego, a więc istniał w tym okresie obowiązek odprowadzania od tego składnika składek na ubezpieczenie społeczne.

Tak więc skoro od powyższych, wypłaconych premii motywacyjnych za 1988 i 1989 rok, istniał obowiązek uiszczania składki na ubezpieczenie społeczne, to te składniki wynagrodzenia, za ten okres, mogą być brane przy ustalaniu wartości kapitału początkowego wnioskodawcy.

Mając powyższe na względzie należało zmienić zaskarżoną decyzję organu rentowego i ustalić, iż przy ustalaniu wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wnioskodawca A. P. ma prawo, aby uwzględnić mu wypłacone premie motywacyjne za 1988 rok w wysokości 97 879 zł, a za 1989 rok w wysokości 360 500 zł.

Mając powyższe na względzie, zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmieniono zaskarżoną decyzję i orzeczono jak w wyroku.